

החיים שאחרי המוות

הישארות בחיים כאקט מחאה

המניפסט הראשון של נפגעות תקיפה מינית בילדות

מאת: רוני אלוני סדובניק

עורי אהובה ממותך. די, את כבר לא לבד. נערי מבגדיך רגבי עפר וטפסי החוצה מקברך. הנה קחי את היד המושטת.

לא, אין צורך שתספרי לנו איך הגעת לשם, אנו רואות אותך מבעד לשתיקה. גם אנו נרצחנו נפש כמוך, עמדנו אינספור פעמים על קצה המצוק והבטנו כמוך בערגה אל השקט המובטח שלמטה.

ואת, שניצבת היום בחשש, שקופה ושותקת למרגלות הסולם ושוב שוקלת אם להרפות ולצנוח מטה או להעיז לטפס חזרה מתהום השאול אל פני האדמה, אליך מופנים דברינו, רצינו לספר לך ממרום גילנו, מה רואים מכאן.

מקצה הסולם מלמעלה הנוף מהמם, השמיים בהירים, האוויר טהור, השקט מחבק והרשות תמיד נתונה. נכון, הטיפוס בסולם חרץ חתכים שותתי דם בכפות הרגלים, איש לא עזר לנו בטיפוס, איש לא פרש רשת בטחון למרגלותנו ולא הבטיח להיות שם כשנמעד. ולהיפך, בכל פעם שהצלחנו לטפס וציפורנו נאחזו סוף סוף בשפת התהום היו כאלה שדחפו אותנו בקצה הנעל שלהם בשקט חזרה למטה, במורד הסולם. שלא נהיה, שנעלם. שלא נספר, שלא נדבר, שלא נקלקל את הסוף הטוב בסרט שלהם.

הטיפוס מהשאול היה קשה מתיש ומייגע, ולא פעם במהלך הטיפוס עצרנו ושוב התלבטנו בשביל מה להתאמץ? למה לא לעשות RESET ולאתחל מחדש? אנחנו כבר רצוחות נפש, אז למה לא לנסות גלגול חדש, לא עדיף להגיע לפח המיחזור מאשר לשוק העודפים של סחורה פגומה סוג ב'?

לפני שנים רבות, כשאנו, הילדות של שנות השבעים קמנו מהמתים, לא היו נפגעות בוגרות שיספרו לנו מה רואים שם מלמעלה מקצה הסולם? האם שווה בכלל לנסות ולטפס? היום אנחנו כאן כדי לספר לך שהדרך להחלמה ממש לא קלה אך בהחלט שווה. יש בה בריאה מחדש של עצמנו, יש בה מזור, איכות וסיפוק. יש בה אפילו אהבה, ובית אמיתי חדש ובטוח, מלא צחוק של ילדים מאושרים. הילדים שלך.

היום אנחנו כאן כדי להצביע בפניך על שלב רעוע בסולם, על המהמורות שבדרך, המלכודות ומאורות הנחשים הנסתרות.

כל מסע חייו, את מתענה בשאלה, מה לכל הרוחות יש לי? מה זה "הדבר" הזה שנשבר בי? ובכן, ישנו חוש שביעי שעליו עדיין לא נכתבו מחקרים. זהו החוש שנכרת בך. כל יצור חי בא לעולם עם מנגנון פנימי של יצר לשרוד ולהמשיך לחיות. זהו חוש החיים.

רואים אותו במאבק העצמתי של טובע בלב ים שתשו כוחותיו אבל הוא עדיין אינו מוותר ונלחם על כל נשימה. זהו החוש שגורם לנו להיזהר מסכנת מוות, החוש שגורם לנו להישמר מפני פגיעה, מחלה, או מוות. כשפגעו בנו כילדות – הרגנו לנו את החוש השביעי שלנו.

וכך אנו חיות את המשך החיים בלי חוש יצר החיים, מעבירות את הזמן רק מכח האינרציה, אדישות לסכנה, קהות רגש וחוש. חיים ומוות מבחינתנו הם דומים. אצלנו הם נתפסים הפוך, החיים הם המפחידים, והמוות הוא ההבטחה לשקט ושלוה.

למרות הכל, רצינו לספר לך על "תיקון עולם" שלנו, העזרה שתוכלי לקחת ושמגיע לך לקבל ולתת. אם תרשי לנו, נוכל לתמוך בך ובכך לעזור גם לילדה הבודדה שהותרנו הרחק בתוכנו.

אנו, הילדות נפגעות תקיפה מינית בילדות, שעברנו עשרות שנים של טיפולים פסיכולוגיים והעצמה פמיניסטית, למדנו וחקרנו את הפגיעה שלנו, אספנו תובנות רבות בדרך והיום אנו כאן כדי לגלות לך אותן, כדי שיהיה לך קצת יותר קל ממה שהיה לנו.

למדנו שהכל מתחיל באיכות הטיפול שתעניקי לעצמך. בדרך תפגשי עשרות מטפלים "מהנהנים", פסיכולוגים, עובדי רווחה, פסיכיאטרים ומדריכים שאין להם שמץ של מושג על טראומה מינית, קל וחומר אינם מוכשרים מקצועית לטפל בנפגעות כמונו, אבל הם לעולם לא יגידו לך את זה. את מסקרנת אותם, הם נמשכים לפתולוגיה של הסיפור המזעזע שהבאת להם לחדר והם לומדים עליך, את הסטאז' שלהם וזה בכלל לא מעניין אותם שאין לך זמן ללמד אותם, שאת זקוקה למישהו שיציל אותך דחוף.

המטפלים "המהנהנים" ישבו שם שנים מולך על הכורסא, מהנהנים בראש בסימפטיה במשך 45 דקות, ייקחו לך את מעט כספך ולא יעזרו לך במאום. ואת? את תישארי שוב מבולבלת ועירומה על סיפה של עוד קליניקה. רק כשתגיעי לזרועותיה של המטפלת האחת, הנכונה. זו שלמדה את התחום הספציפי של טיפול בנפגעות טראומה בילדות, זו שיודעת את "זה" – רק אז תתחילי שוב לנשום, לחיות, לאהוב ולצחוק. כן, לצחוק. למדנו שכשיש למפלט שם, פתאום היא כבר לא כל כך מפחידה.

יש לה גבולות וניתן להכניס אותה סוף סוף למגירה ולנעול. לפעמים אפשר אפילו לגשת למגירה ולשחרר אותה קצת שתאכל משהו, שתנשום אויר צח. כשהיא נינוחה אפשר אפילו לדבר איתה וכשנוח לנו, שוב להחזיר

למגירה. זה מה שטיפול טוב עושה לנו. מלמד אותנו לאלף את המפלצת ולהפיק ממנה איכויות.

תובנה חשובה נוספת שהייתה לנו היא, שהקשיים התפקודיים שלנו בהווה אינם מצדיקים את הקלות הבלתי ניסבלת של התיוג הפסיכיאטרי שממהרים לחרוט כמספר על זרוענו. נכון ניצלנו מהתופת אך אנו לא אשמות שהיא קרתה. הצוררים אשמים אז תייגו אותם ולא אותנו.

למדנו שכל מספר שהרפואה מבטיחה לצרוב רק על זרועך הופך מהר מאד לאות קין גלוי על מצחך. מאבחניך הם תלייניך. והגדרותיהם השטחיות אינן רלוונטיות ואינן נכונות והן נובעות אך ורק מבורות רפואית פרימיטיבית ימיי-ביינמית ופטריאכלית, המתעקשת לאבחן "התנהגות" כהפרעת נפש והיא ניזונה מתפיסת יסוד שגויה לגבי ההשלכות של פגיעה טראומתית בילדים-תוצאותיה-ודרכי הטיפול המתאימות להבראתם. זוהי רפואת אלילים גברים, שאין לה שיג ושיח איתנו הנשים.

הבנו שמקור ה"לא נורמאליות" איננו בנפשנו שלנו אלא בנפשה של החברה חולת הנפש הסובלת בעצמה מפיצול אישיות, מצד אחד קוראת למיגור המפלצת ובמחשכים מלטפת אותה ומטפחת מעריצה אותה-נותנת לה "חופש ביטוי".

למדנו שיש לכנסת עצמה פחד וחרדה מלהכיל את גודל הזוועה, הקושי שלנו נובע מהפחד שלה להישיר מבטה אל תוך עיני המפלצת הפדופילית ולהניס אותה בחרב שלופה, למען לא תפחיד ולא תפגע עוד בילדים נוספים. ואל תתפלאי ילדה, אם גוריה הקטנים של המפלצת הפדופילית כבר שורצים במסדרונות הכנסת, אחרת מה סיבה לה לכנסייתנו שאינה שורפת את המפלצת פעם אחת ולתמיד?

את הקשיים שלנו ניתן היה לפתור ולעמעם אם למחוקק ולשופט באמת היה אכפת. אבל לא אכפת להם. שניהם יחד שופט ומחוקק, מקריבים לו למולך הפדופיליה בכל שבוע עוד ועוד גופות של פעוטות לספק את תאבוננו שאינו יודע שובע. למדנו שאין לצפות מהמחוקק או מהשופט, מהשוטר או מהעיתונאי שיבינו. יקרתי, אנחנו לבד במערכה. ככל שתקדימי להבין זאת כך תגאלי את עצמך מהר יותר, קומי והניפי בכוחות עצמך את החרב הכבדה להגן על נפשך.

לא רק הכנסת אשמה, כל צורות הממסד לא טורחות לחקור יותר מדי לעומק את מימדי הפגיעה הפוסט טראומתית של תקיפה מינית בילדות, מהותה ודרכי הטיפול הנכונות בה, כי הממסד לא מתעניין בנפגעות תקיפה מינית או בכלל הנשים. הממסד נוצר בשביל הגברים לא בשביל הנשים. הממסד "חושב" בדפוסי חשיבה גברית, למשל, חשוב לו למנות ועדות נפרדות שאין בינן קשר, ועדה אחת לילדים, ועדה אחת לנשים, ועדה לנוער בסיכון או למלחמה בזנות, או ועדה לאלכוהול, ורשות לסמים.

בצורת חשיבה מוטעית זו מקפיד הממסד להפריד בין הפגיעה בילדה לבין הפגיעה בילדה שממתינה רצוחה בתוך גוף אישה בוגרת. ובין לבין הילדה הכלואה בגופה של זונה וחוסמת את זיכרונות הזוועה בסמים מטשטשים. כל עוד הממסד לא יחבר בין כל הילדות שבנו, הוא לעולם לא יבין אותנו.

ואולם, מסתבר כי הממסד "חסר האונים" כלפינו, דווקא כן בנה תוכניות שיקום מעולות מתקדמות וחדשניות לנפגעי פוסט טראומה זהה לשלנו- בתנאי שהטראומה "המכובדת" הזאת התרחשה במלחמה, בקרב, בתאונת דרכים או בפיגוע טרור.

במקרה זה הממסד וחברות הביטוח מבינים טוב מאד שלנפגע "ההרואי" יש רשימת מכולת עם קשיי תפקוד וכך הממסד נרתם בלב חפץ ובכיס פתוח לפצות את הנפגע בגין קשיי תעסוקותיו, מסייע לו לממן את כל טיפוליו, לימודיו, והוא מקבל סל שיקום מלא. שיקום כלכלי, תעסוקתי נפשי, הורי וזוגי.

עורי ילדה והרימי ראשך, לא כך פגם ולא כך טומאה, אלו נמצאים מחוץ לך ולכן מצבך בר תיקון, בר ריפוי וניקוי.

נכון, לעולם תישאי כמונו את זיכרונות הפגיעה, ותיזכרי יום יום לנצח ועד סוף הדורות, את מראה גופתה של הילדה שהיינו, מוטלת רצוחה לסיפה של כנסת ישראל, ועד יומך האחרון נתמה יחדיו מדוע מנהיגינו ומחוקקינו, שוטרנו ושופטינו, עוברים יום יום מעל לגופת הילדה המחוללת וזבת הזרע, עוקפים אותה, מדלגים מעליה, דורכים עליה, מטנפים בבזך סוליותיהם את אברותיה ולא רואים אותה גם מחצי מטר. שקיפותה זועקת וקולה לא נשמע.

קשיי התפקוד שלך ושלנו הם כצלקות מלחמה עקובה מדם, קרב לא הוגן, גם אנחנו נפגעות הלא קרב ולא סתם קרב, אלא הקרב האכזר מכולם, של חזקים מול חלשים, אבל את המלחמה שבה נפלנו חללות ומחוללות, איש לא יכניס לדברי ימי ההיסטוריה ואנו לא נבוא בהיכל גיבורי ישראל. לכבודנו לא תעמוד האומה לדקת דומיה. משחר הימים ועד קץ הדורות אנו נקברות חיות מחוץ לגדר.

בדומה להלומי קרב נותרנו לנצח נזקקות לפרוטזה טיפולית. אז מה? הרבה אנשים שיש להם פרוטזה, מתהלכים בקרבנו גאים ושלמים עם מה שהם, והחברה מקבלת אותם בחיבוק ובהערכה, מקלה עליהם ומיטיבה איתם ומשקמת אותם. לא שופטת אותם עוד על נכותם. גם אנחנו רוצות הכרה מכבדת בקשיי התפקוד שלנו, בלי רחמים ובלי נבירה פלסטית בעצב החשוף שבפצעינו.

ובכן ילדתי, יש לה שם למפלצת המפחידה. קוראים ל "מחלה" שלנו, PTSD ובעברית: הפרעת דחק פוסט טראומתית. טראומה קשה כזאת יכולה לקרות לכל אחד, זו איננה מחלת "נשים". אז למה בכל זאת כל כך קשה לנו, למה אנו

סובלות כל כך? ובכן, אנו בוכות וכואבות כאם שכולה האוחזת בגופת ילדה המת.

גם אנחנו שכלנו את הילדה שהיינו. גם אנחנו קורעות קריעה וחופנות עפר על ראשו ונוהגות על פי כל כללי מנהגי האבלות. נותנות אינספור סימנים לסביבה שהנה-אנו יושבות שבעה על רצח של ילדה. ובכל זאת, איש לא פוקד את סוכת האבלים שלנו. לשבעה שלנו איש לא בא. גם לא לטקס גילוי המצבה ולא לשלושים ולא לאזכרה השנתית. ואין לנו חלקת קבר לפקוד אותה, אנו נקברות חיים בקבר אחיות, בגיא ההריגה שלנו. אנו השכולות היחידות בעם המתאבלות לבדן. פלא שאנחנו לא יוצאות מהטראומה?

אלו מאיתנו שנפגעו כבר בילדותן וחמור מכך, **נפגעו בתוך התא המשפחתי**, סובלות מאותה תסמונת PTSD אך בצורתה הקשה והמורכבת יותר ולזה קוראים CPTSD ובעברית: הפרעת דחק פוסט טראומטית מורכבת. בטח מורכבת.

להפרעה שלנו יש סימנים קבועים שחוזרים אצל כולנו: מצבי ניתוק מהגוף, שטף בלתי פוסק ומכאיב של זיכרונות מהאירוע, בעיות זיכרון וסיוטים קשים בלילות, חוסר יכולת לישון שינה בריאה-אנו קמות גם אחרי עשרים שעות שינה עייפות ורק רוצות לחזור לישון, אנו מתקשות ביצירת קשרים חברתיים בריאים, נוטות לתגובות קיצוניות כלפי הסובבים אותנו, אדם אוהב יכול בשנייה להפוך בעינינו לאויב, אנו נפגעות בקלות ומתקשות לתת אמון באחר.

אנו מהלכות בחיים, אבל מתות מבפנים. רצוחות נפש, רבות מאיתנו רואות במוות את האופציה היחידה להקלת הכאב הבלתי נפסק. חלק בורחות לסמים וחלק נופלות לחיי זנות, חלק פוצעות את גופן במקומות נסתרים מתחת לבגד, זר לא יבין זאת. לא יבין שרק הכאב הפיזי מקל מעט על כאבי התופת שבלב.

אנו מרעיבות את הגוף שנכשל במשימתו להגן על הנפש, מאביסות אותו, מתאכזרות אליו, או סתם מזניחות אותו ומתקשות לתקשר עם הגוף, שלא לדבר על לאהוב אותו. השליטה על הגוף נגזלה מאיתנו בידי הפוגע שעשה בנו כחפצו ואנו משיבות לעצמנו את השליטה בגוף בכל דרך אפשרית. תופסות בכח את מקומו של הפוגע ולוקחות את המושכות לידינו-עכשיו אני. אני זו שאכאיב, אני זו שאפצע אני זו שאתגמל או אעניש אותך. אותי.

טראומת הפגיעה בתוך המשפחה היא האימה מכל, מדירה אותנו מחוץ למעגל החיים-אם נשתוק ולא נספר ימשיך הפוגע לפגוע בעוד בנות ובנים, ואיש לא יבין מה לעזאזל לא בסדר איתנו? מה היא כזאת דיכאונית?.

אם נעז ונספר, המשפחה תוקיע אותנו, יגידו שאנחנו "שקרניות" או סתם "פסיכיות" ואנו נודר לנצח מירושת הפוגע, משיתוף בנכסי וטובין המשפחה או מסיכוי לפיצוי על מעלליו של הפוגע, פיצוי שיילקח בהכרח מכיסם של אמנו,

אחינו ומשפחתנו- דילמות קשות ומתישות שאנו נאלצות להתמודד מולן כל כך לבד. מעדיפות בדרך כלל את השקט והויתור על פני המאבק הרועש. והכי עדיף השקט של המוות. אחריו באמת אין עוררין.

אנו כמהות לאהבת אמת אך מתקשות לתפקד בתוך זוגיות וחיי המין שלנו קשים מנשוא. משתוקקות למגע אך מפחדות ממנו. מי ישיב לנו את האמון בגוף העירום? מי ילמד אותנו להנות ממנעמי גן העדן המיני כשאצלנו זכרונות מגיהנום של התעללות, הונאה וניצול?

כשאנו אמהות, אנו מתמלאות חרדות לילדים, חרדות קצת יותר מוקצנות מהפחד הרגיל הנורמאלי שחוות אמהות וזה ברור לנו כחינו. אנו יודעות כי אמהות נפגעות תקיפה מינית בילדות מתרסקות לגמרי אם גם ילדן נפגע והן לא הבחינו בכך. אין אסון גרוע יותר מנפגעת שנשבעה להגן בגופה על הילד שלה וכשלה בכך. כך קורה שאמהות מתעוורות ומתעלמות מהפגיעה בילדן, הן לא מסוגלות בכלל להכיל את גודל הזוועה. לא, זה לא קרה. היא תגדל ותשכח. הנה גם אני התבגרתי שכחתי ואני חיה. מתה. חיה. מתה. וכך רבות מאיתנו לא מעיזות כלל להביא ילד לעולם.

והדורות עוברים, ושרשרת הילדות ממשיכה להיוולד-להיפגע-לשכוח-להיזכר- ולמות כמו תקליט שרוט שאיש לא טורח לעצור.

אנו מתקשות מאד לשמור על מקום עבודה קבוע, ממחזרות שוב ושוב סיטואציות פוגעניות בהן אנו שוב קורבן ושוב מישהו מנצל אותנו. קוראים להתנהגות הסדרתית הזאת: **בטחון סוטה בכאב מוכר. ואף אחד לא מבין אותנו וגם לא מאמין לנו. גם נשים לא. אפילו אנחנו לא מבינות אותנו.**

קשה לנו עם נשים. עוד יותר קשה לנו עם גברים. מאד קשה לנו עם גברים בעבודה והכי הכי קשה לנו עם סמכות של גבר שהוא גם הבוס-המורה-המפקד.

כל מגע פיזי מקפיץ אותנו וגורם לחרדה. אנו נוטות לפרש לא נכון מערכות יחסים וכוונות של אנשים מסביב. דרוכות וערניות לכל מכה שתנחת שוב. והיא תמיד נוחתת ואנחנו תמיד לא מוכנות אליה ואז שוב מתרסקות לתקופת משבר חדש.

אנו סבות בעולם כמו טרף פצוע שריח דמו הניגר מושך אליו את הכרישים המורעבים שאין בהם שום חמלה. אחד אחרי השני הם נועצים בקור רוח את טרפיהם בבשרנו הבוסרי ושוב מגיעים לסיפוקם, שובעים וממשיכים במסעם עד לטרף הבא שייפול לידיהם. מותירים אותנו מתות בפעם השנייה, והשלישית. כמה עוד אפשר למות בגלגול אחד?

כמו קטוע רגל שממשיך עוד שנים לחוש את העצב החשוף של הרגל שכבר מזמן איננה, כך גם אנו סובלות שנים רבות לאחר הפגיעה כאבים עזים בבטן,

בגב, בגרון, בחזה, בכל איבר שמתקשר לנו לפגיעה ואנו מרבנות לחלות ולהעדר מהעבודה שלא באשמתנו. ואף אחד לא מבין.

זיכרונות הפגיעה הם כה איומים ומפלצתיים עד שאיננו מסוגלות כלל להתמודד עם שיטפון הזיכרונות המציף את מוחנו מתי שרק מתחשק להם לבא, בכל רגע נתון, משתק אותנו מיכולת לתפקד. יש ימים שלמים שאנו לא יכולות לצאת מהבית. כל יציאה אל המרחב הפתוח היא מאיימת וקשה וטומנת בחובה פוטנציאל לפגיעה חדשה. כל יציאה דורשת הכנה נפשית מיוחדת.

יציאה מה"מרחב הבטוח" מחייבת אותנו לגייס אנרגיות אדירות של כח וריכוז ודריכות יתר שאין לנו בשפע. יציאה "החוצה" מצריכה מאיתנו רמת כוונות ספיגה גבוהה ודריכות לקראת הפגיעה הבאה שבטוח ממתונה לנו שם בחוץ והיא תגיע.

את זה אנו כבר יודעות. ההרגשה היא שזה רק עניין של זמן עד שנפגע שוב, לכן הכי בטוח להישאר לבד בבית. ועד שהתלבטנו, לצאת? להישאר? שוב ירד הליל ושוב נשארנו צפונות בבית. טוב, ננסה שוב מחר. אני קוראת לזה "תיסמונת החזרה לרחם"-התנהגות מסתגרת ויכולת לתפקד רק בתנאי רחם-רק ביצירת סביבה דוממת, שקטה, רגועה, קטנה ואפלולית, מבודדת, חמימה ובטוחה. שתי דרכים בלבד סלולות בפני נפגעות תיסמונת זו: לדמות תנאי "רחם" ולחיות בתוכו, או למות ולהיות בתוך קבר סגור, חם ובטוח.

כדי להתמודד עם בעיית הצפות הזכרונות מהפגיעה, המוח שלנו יצר לנו כלי עזר מעולה-מנגנון הדחקה שפשוט עוזר לנו לשכוח את האירוע. כמו שער פלדה ענק שירד וחסם לעד את תמונות הזוועה, הריח, המגע, הזיכרונות. אבל המחיר לבניית סכר פלדה אדיר עוצמה כזה הוא מחיר כבד ויקר-אובדן זיכרונות הילדות כולה.

כל אדם בא לעולם מצויד בסוללה המכילה אנרגית חיים שאמורה להספיק למאה שנים. אנו נאלצות לשרוף עוצמת אנרגיה כה גדולה במאמץ האדיר לסנן את הזיכרונות הקשים, עד שסוללת החיים מתרוקנת לנו בגיל מאד צעיר.

ולא רק שהסוללה שלנו מתרוקנת כבר בגיל 20 אלא ישנו מחיר נוסף לשכחה המבורכת- כשמסך הפלדה יורד על זיכרונות הטרומה, הוא מוריד יחד איתם לתהום הנשייה גם את כל זיכרונות ילדותנו המתוקה ומותיר אותנו גדועות ילדות, ועם שיירי מנגנון זיכרון משובש ומקולקל, הזורע הרס ופוגם בכל פעולה שאנו מנסות לבצע, בלימודים, בעבודה, בבית, בהורות ובזוגיות.

אנו צריכות שקט מוחלט, קיפאון, בלי שכלום יזוז מסביב, שקט. שקט. רק כך אנו ממלאות מצברים.

כולנו ממשיכות לשאת את המשא הכבד של הפגיעה שעברנו לתוך ההווה והעתיד, זה מפריע לנו כאמור, בתפקוד במקומות עבודה, בניסיון לבנות זוגיות,

בהורות שלנו, ביחסי אנוש בחברה ובעיקר מקשה עלינו פנימה, בתוך הנשמה הפצועה והמדממת כרונית, אנחנו מתקשות לסלוח לילדה ההיא שבטחה בפוגע, שנתנה לו לעשות את זה ושתקה, ולא סיפרה לאף אחד. ילדה מטומטמת. טיפשה קטנה. מגיע לך כל העונשים שבעולם על מה שעשית לי. תראי מה עשית לי? ככה מתנהגת ילדה טובה?.

אנו נפגעות גילוי עריות ותקיפה מינית בילדות, הנושאות בבדידות על כתפיו משא כבד במסע ארוך, החלטנו היום לקום ולדרוש שתראו אותנו, אנחנו לא שקופות, מגיע לנו שהמדינה תסייע לנו לבנות עתיד בריא ותממן את הטיפולים שלנו.

מגיע לנו שלא ייקחו מאיתנו מיסים כשאנו מתאמצות ועובדות קצת למרות הקשיים, ושיתנו לנו סיוע כספי בשכר דירה כשאנו חייבות לעזוב את הבית הפוגע בגיל 18 ונשארות בו כי אין לנו לאן ללכת, שיעזרו לנו למצוא עבודה מוגנת אם אנו לא מסוגלות לעבוד בסביבת עבודה גברית, שיראו בכל רגע שאנו חיות –נס ויוקירו אותנו על שהעזנו לאחוז בציפורנים בחיים ולא לוותר.

מגיע לנו שלא יחייבו אותנו להחליט: "או שאת מתפקדת או שאת לא מתפקדת"- שיבינו שאין כאן שחור ולבן, וגם אם אנחנו עובדות ומנסות לשדר "הכל כרגיל" המצב בפנים מאד לא רגיל, ואנו זקוקות נואשות למימון טיפולים פסיכולוגים לכל אורך משברי החיים.

אנו רוצות שלא יאשימו אותנו במה שקרה ומגיע לנו שלא תהייה התיישנות על הרצח שרצחו בתוכנו. רצח זה רצח ואסור שתהייה עליו התיישנות. אנו לא נסכים שהפדופילים שפגעו בנו יסתובבו חופשיים בעוד אנו כלואות למאסר עולם בכלא הזיכרונות, עובדות עבודת פרך בניסיון להחזיק עוד יום ועוד אחד, בעוד הם ממשיכים לפגוע בעוד ילד ועוד אחד.

את אות הקין צריך למחוק מהמצח שלנו- ולקעקעו דווקא על מצחם של הפוגעים-וגם לציין על המצבה שלהם, למען יראו כל הדורות עד לסוף הימים כמה אנו כחברה אנושית שונאים את מי שפוגעים בילדים.

אנו דורשות שיפורסמו שמות כל חברי הכנסת אשר מסרבים לתמוך בביטול ההתיישנות על עבירת מין בקטין –למען ישפטו בידי ההיסטוריה כמשתפי פעולה עם השמדת עם- עם הילדות והילדים.

גם אנחנו רוצות מפתח לדלת החיים.

אם גם את רוצה לטפס במעלה הסולם, מהתהום אל ההחלמה והשקט, אם את רוצה להצטרף לעשייה זו למיגור מגיפת אונס הילדים, את מוזמנת לקחת את היד המושטת לך ובכך לעזור גם לעצמך וגם לנו כקבוצה.

**כתבה: רוני אלוני סדובניק.
פרוייקט מגע –מיגור גילוי עריות ופדופיליה.**

www.alonilaw.com

ronione@netvision.net.il

הטקסט הכתוב בלשון בת מופנה גם לנפגעים בנים.